

L'oda infinita

Joan Maragall

Tinc una oda començada
que no puc acabar mai;
dia i nit me l'ha dictada
tot quant canta en la ventada,
tot quant brilla per l'espai.

Va entonar-la ma infantesa
entre ensomnis d'amor pur;
decaiguda i mig malmesa,
joventut me l'ha represa
amb compàs molt més segur.

De seguida, amb veu més forta,
m'han sigut dictats nous cants
p'rò, cada any que el temps s'emporta,
veig una altra esparsa morta
i perduts els consonants.

Ja no sé com començava
ni sé com acabarà,
perquè tinc la pensa esclava
d'una força que s'esbrava
dictant-me-la sens parar.

I així sempre, a la ventura,
sens saber si lliga o no,
va enllaçant la mà insegura
crits de goig, planys d'amargura,
himnes d'alta adoració.

Sols desitjo, per ma glòria,
que, si algú aquesta oda sap,
al moment en què jo moria,
me la digui de memòria
mot per mot, de cap a cap.

Me la digui a cau d'orella
esbrinant-me, fil per fil,

de la ignota meravella
que a la vida ens aparella
el teixit ferm i subtil.

I sabré si en el que penses,
-oh poeta extasiat!-
hi ha un ressò de les cadences
de l'ocell d'ales immenses
que nia en l'eternitat.

MARAGALL, Joan (1912): *Obres completes*. Barcelona: G. Gili.